CODUL AURIU

- mitopoeme de Eugen Evu -

COLECTIA PROVINCIA CORVINA

Biblioteca Provincia Corvina

CODUL AURIU

Mitopoeme de Eugen EVU

Motto:

Partea îşi gândeşte întregul holografic.
Întregul îşi simte părţile rezonant.

*

Răsărind dinspre apus
Parcă merg şi parcă-s dus...

COLECTIA
PROVINCIA CORVINA
A.S.CUS
Biblioteca
'Provincia Corvina'

În atenţia librarilor şi difuzorilor de carte:

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul Uniunii Scriitorilor din România: RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001 deschis la BCR Unirea Bucureşti

Redactor de carte şi procesare electronică: *Ion URDA*

Carte editată în *Colecţia „Biblioteca PROVINCIA CORVINA”*

ISSN 1841 – 4478

I.

Uni-versuri

- E timpu-n suflet răsucit ca vrejul
- Nu-s toate-adevărate din ce vezi
- Cât mai eşti tu din cel care te ştii?
- Cum se ciocnesc, să scape, neuronii..
- Peaplin de bine, devorat de Rău
- Închide ochii, să se facă noapre
- Nu-i chip, ci masca celui care-ai fost
- Nu-i fel şi chip, ci vag- asemănare
- Răzbună-mi rău-n somn îngreunat
- Pe invizibil vertical, orizontala
- Căzut biet-omul, sinei lui povară
- În floarea înspinată, stinsa fiară
- Nu fruntea-ngenunchiază, ci aura
- Trădează-mă, să nu mă plângi, străino!
- Nu mai veni, să aflu cum transcenzi...

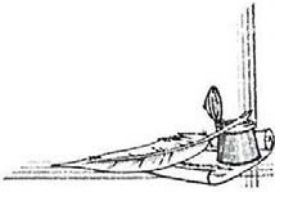

Starea poesis

Mariilor

Recea febrilă stare de nestare
O ai dintotdeauna-n respirare
Circadiana dintre lumi chemare

Tu doar transcrii: astralul tatuaj
Peste talazuri revisat siaj
Vine şi pleacă-n sacrul vernisaj

Rogvaiv din care-şi bea, prin cântec,
Nemurirea
Să guste Sinea re-îndumnezeirea.

Mantra la Sarmizegetusa Regia

Soare-al meu din sanctuar
În poieni de rece jar

Sora Soarelui, străbună,
Răsădindu-ne, ca lună

Sus pe pajişti miei şi miale
Prunci de lapte-ai Milei Sale

Joacă hore pe morminte
Dalb nadir de oase sfinte

Sora fratele îşi cere,
Unu-n două emisfere -

Dempreună-n înviere
Logos înjunghiat!

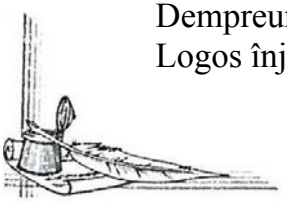

Tel Amarna

Abia se-aud şi iarăşi se retrag
În suferinţa jăruind rebelă
Din geniul sublunarului pribeag
Cei decăzuţi de pe stelara schelă

Popoare micşorate-n revenire
Prin ei să le răzbune- înnebunirea
Îi saltă din abrupte cimitire
În capul gloatei care-i cred venirea

Şi traşi pe roată, răstigniţi sau rupţi
De cai în patru zări încrucişate
Ei, unul singur fiind, din zei corupţi,
Glorii pe scut, ai crimei lumii toate

Refac entelehia din Imperii
Prin satrapiile scalviei slave-
-Mitohondria oarbă a strămutării,
Altoi dihotomiilor bolnave

Din Est împinşi cu-un Neo-mensh cum Noe,
al primei specii hermeneu Mesia?
altoiului zeiesc de paranoie
Mutaţia-şi reface Epopeea?

Enuma Eliş... Enoch patriarhul
A plagiat, perpetuînd modelul
Ca Azazel, interstelar Monarhul,
Să-nveţe a muri, prin om. Rebelul

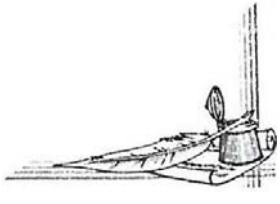

Se iarăşi dedulceşte la femeie...
O! În uman Incestul Lui e-o cheie
Ce-o răsuci în Genom Mama- Gee,
Sophia, din astrala Galatee ?

Eul, cel iute-muritorul, râde
De toate-aceste basme, Sauride!

Enuma Eliş *

e-nu-ma e-liš la na-bu-ú šá-ma-mu
When the sky above was not named,
šap-liš am-ma-tum šu-ma la zak-rat
And the earth beneath did not yet bear a name,
ZU.AB-*ma reš-tu-ú za-ru-šu-un*
And the primeval Apsû, who begat them,
mu-um-mu ti-amat mu-al-li-da-at gim-ri-šú-un
And chaos, Tiamat, the mother of them both,
A.MEŠ-*šú-nu iš-te-niš i-ḫi-qu-ú-ma*
Their waters were mingled together,
gi-pa-ra la ki-is-su-ru su-sa-a la she-'u-ú
And no field was formed, no marsh was to be seen;
e-nu-ma dingir dingir *la šu-pu-u ma-na-ma*
When of the gods none had been called into being.

(„Atunci când fiii lui Eli au coborât din ceruri...")

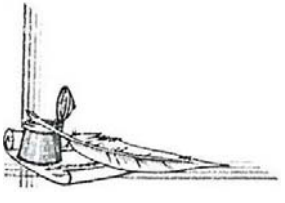

Lux Ferris ***(Purtătorul de lumină)***

Lui Emin

Poemul fagure, cel stors de soare,
Al iernii blânde-n sacra-Ţi primăvară
Cu viscoliri dumnezeind în floare
Ţi-l dărui, limpezit spre vindecare
Să guşti din suferinţi, prin transmutare,
Doamne-al făpturii cărnii sublunare
Tu, neştiindu-ţi moartea,-n dezvăţare
De somn, din mineralele primare
Prin elemente-ţi strig: Rău beat de sine,
Când mă ucizi, tu te renegi pe Tine
Şi-mi iarăşi întinezi, flămând, Femeia
Să-ţi nască fiu bastard, cu muma – Geea ?
Din nelegitimă iubirea ta, cât ura
Ce ţi-au prăsit prin veac progenitura.
Din prototipul artefact. Secretul
Geneticei primare, nici ascetul
Şi nici de harpe surde n-am să-ţi fiu
Treimea părţii, moare-n tot ce-i viu!

Ibis

Cum ibişii Egiptului roind
De ipohondric sânge, tatuaje
Ucisul soare-al cărnii Lor zburând
Ca-n paradisul resurect? Mulaje
Nirvanicului zeilor zăbranic
Ne-au înroşit valpurgic, vernisaje,
Zeiescu-mi propriu Jar, aici, cântând!

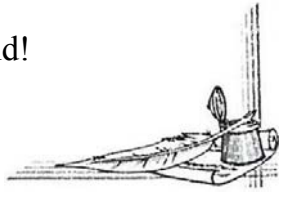

La Poarta stelară sau Partedin

Vai vouă, numărate morţi, din schisme,
Prin atlantide ciclic repetate
Substanţei ce-n memorie mai zbate
Sublim- adeverite fanatisme

În dogme, utopii, efemerisme
Pe scrisele din Biblos manuscripte
Bătrâna lumii jale, romantisme-
Eterna-Ţi entropie plânge-n cripte

Eul ca *partedin*, spre Bunătate
Din chiar Celestu-Ţi Rău. Eufemisme
În simulacru-adânc pulsând, eternitate,
Experimentul bolşevic fascism e!

Râzi! Firmanent, Lactee spartă-
O vezi şi nu e! Cimitir invers !
Mai omenescu-mi Cântec, sacra-mi soartă,
Triunghiul ştie, azimut neşters
Spre Orion, repatriata-mi Poartă
Fractalia-mpătririi noastre. Vers.

***1. Enûma Eliš* (Akkadian Cuneiform:**
„atunci când... fiii lui Eli au coborât din ceruri
- Epopee akkadiană-

2. …is the Babylonian creation myth
(named after its opening words).

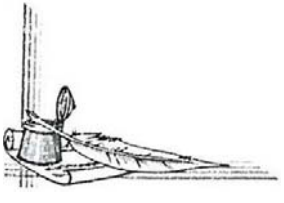

II.

Mitopoema la Tărtăria

Zmei morminte şi gropari
În pământ şi pe araci
Oale şi ulcele, draci
În ceramica din pari

Basmu-i mai bătrân ca viaţa.
Cărţi, mumii infoliate.
În necropolă paiaţa
Zgreabănă pe uşi lăcate

Sânge, foste clorofile,
Ocru din omphalos, naos
Sublunarei apostile,
Ea, Ţipenia din Haos!

Mama, tata-n deal şi moşii
În hiatusul luminii
Care l-au fost smuls cocoşii
Ziguratelor, şi câinii

Lui Anobis... Nefârtatul
Fratricidului eclectic
Aina - Daina necuratul
Al luminii negru-ascetic

Spaima la giganţi, de iarbă,
Saltă-n veac entelehia
Magilor cu spini în barbă,
Şaue, de la Tărtăria? ...

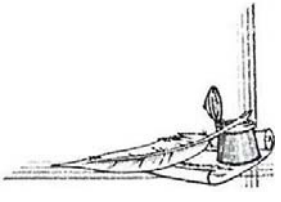

Lespede să-mi plâng Părinţii
Roua Raiului mai este?
Văd cu ochiul sfânt al minţii,
La ieşirea din Poveste...

Mantra gropii cu şerpi

Bîlba-bolba-bulba-buba
Până-n tribul lui Yoruba
Şi mai sus, pe-o arătură
Vrejul spurc de stârpitură -

Grea de pui năpârca sură!

Ala bala din cabbala
Ghem de şerpi băloşi şi reci
Înghiţindu-se-n icneala
Dintre păsări şi culbeci.

Dicteu

Orfic m-am ascuns în mantre
Sub nirvanicul zăbranic...
Sfânt enkomion de tandre
Stihuri, verbul meu uranic

Verbul - vers înverşunat
De verbină-n sus, la Rai...
Ca să se adeverească
Omenimea îngerească

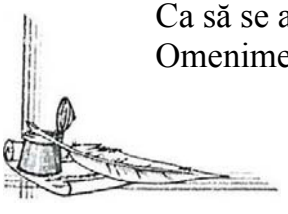

Nici frumosul, nici urâtul:
Numai îndumnezeitul.

Nici ai vieţii, nici ai morţii
Nici ai cripto-stigmei sorţii -
Prag în sus, ca bolta Porţii.

Fiii Luminii

Ai Splendoarei nocturne, ai Diafaniei
Scânteind cu zburatele Sfere ...
Alăptaţi de soteriologia amurgurilor
În care circular jăruie nadirul lumii
Prunci ai Inteligenţei binare
EA şi EL dempreunul a fi
Întru întreirea Doimei.
Logos străpuns întru a – iarăşi – fi
La scăldătorile intestelare
Seminţii migrând, sinergii jubilând
Calea Luminii cea făr-de- capete
Cu moartea pre moarte cântând.

III.

Elegia întâia

Umbra acelei Splendori a rămas
imprimată în aura pietrei craniene
Numele suturat înspinat hermeneia nirvanica
Nu mă mai tem de cuvintele muribunde
Ci de semnificaţia lor.

Iată, revin, deşi nu am plecat niciodată
Să reculeg diafanul din
astralul jupuit al limbajelor
Sunetul agravant zgomotul de fond
Se întoarce ca şi cum s-a izbit de ceva
Ciocnirea culturilor a dezordinii
oarecum gândite
Iar ca sentiment un cristal aplatizat
Mixtum compozitorum,
heakeri ai hazardului!
Entitatea cu un miliard numărat de nume
Drumul care ne sare de pe ziduri în spate
Toate acestea au fost ab initio anume trucate
Să se adeverească opturaţia prin bâlbîire
Îi identifici după ochii lor exoftalmici
Feţe şi chipuri de portrete- robot
Wanted in The History Monster
Astral fosil împroşcând vitraliile esteticii
Va trebui să orbeşti ca să vezi
Muriel, uter supărat al stelarilor.

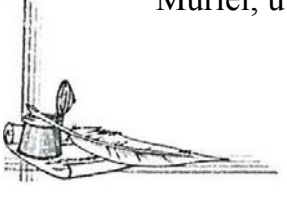

Mulţimile dublei seminţe
mutaţia redistribuind
paradigmele
Infrastructurile mimesis ale intercconexiunii
Neuronice pe scoarţa cerebrală
Suturile analogiei faliilor tectonice
Voalat triunghiul isoscel sub azimutul amnezic.

Harta stelară în lobul temporal
Fosforul de cosmo-gări din remenanţa
Orgasmelor tale
Memoria sfărmată în carne oh my Lord,
oh, my God !Muriel !
Scara lui Jakab balansînd sub odgonul tăiat
Pe atlazurile înăsprite de eu- ritmia coapselor.

şi harpoanele lor căngile
cu hălci de curcubeu
îngheţat în stop-cadrul delirului.

Sperma ihtiosauriană prelevînd-o
Marele Maestru în căutarea
orgasmului pierdut
Ţigare care trage din femeie
Smirna şi spermanţetul care sug
din ţâţa ei dublă, Pangeea,
Lapţii primordiei, zeroul gravid
al tahionilor, Muriel

Inapt de autodistrugere
Cifra cu spini a renumelui său

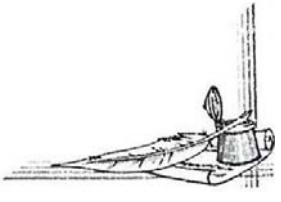

_ Trinomenul auzit doar
de cheruvul cu lasser.

În extramurros, nu departe
de zoo-levantul
Ereziei lui Jeronimus.

Să se adeverească incestul
Stigma învinuirii
Cea de sine flămândă.

Tu îmi atribui ceea ce nu poţi suporta
Muriel,
Treimea de zeu groapa
zburată a lui Moebus.
Dă-te prins, dă-te prins!
Subţiimea nadirului tahion jucăuş
Neuronii troznind sub pielea ei
Din altoiul sălbatic de îngeră-
Nirvanic zăbranic al melosului
Melodiindu-mă a nu auzi cum mor
- aqua dolce a chakrelor
Îmi menţine transparenţa
Coborând a mă înălţa,
Intact ca în rouă sămânţa multiplă
A rodiei, cea fără vierme propriu.

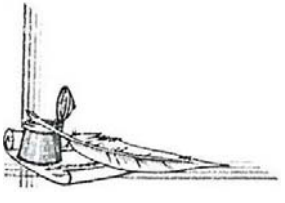

A doua elegie - ArheoFiindul

Johanes Corvinex scria
cu spada ceea ce nu scria
Johanes de Capistrano Veneţianul.
O, nu se va fi stins atunci
Lumina cărei lumi?

Aina Daina Adonai, Muriel, Muriel,
Dinjos de Donaris, Dinsus de Rai
Roua raiului sanctuaricu-mi Plai.
Din Hiperboreea zburai !

Nevermore, croncănit şi tu, mierlă albă
Chinuit al meu suflet melodind energiile
şi tu, pitpalac, sus, pe invizibil arac.
Clipa jăruind druidic prin veac.
Sub stejarul din Kogaion sclipătul
dublu din fulger,
cosorul Ultimei Demnităţi
orb, îi zării, semnul sacru.

Astral tatuat, anamnesys.
din Mitocondria ?

Mult mai apoi, din încăDaoi,
rostogolit la Roma Celestul Altoi,
capul ultimului rege dac
Al Zecelea, DECE BAAL.

Aur din zei îngheţat, al memoriei...
Aina Daina Adonai

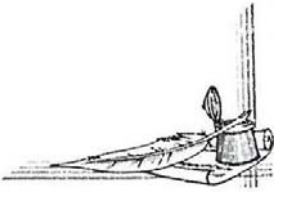

Dinjos de Donaris, dinsus de Rai
Roua raiului sanctuaric Plai.
Din Hiperboreea zburai, Muriel!

Johanes Corvinex scria
cu spada ceea ce nu scria
Johanes de Capistrano Veneţianul.
O, nu se va fi stins atunci
Lumina cărei lumi?

A treia elegie

Eu cel multiplu dacă
Sunt pretutindeni acolo
Unde gândul mă-ntoarce!
Ca şi cum am mai fost
Şi-am uitat.
Strigătul meu, iată,
Taie fulgerînd din senin
Remanenţa legământului:
- Retrage-ţi sămânţa!
Departe de mine sinele vostru impar!
O, dintotdeauna fricile foamea şi ura
Jocurile murdare păducheria din dogme
şi a doctrinelor
jucăuşii zei ai familiei noastre
aorta celestis, Muriel,
ramificând meandrele gnozelor
dezbinaţi întru morganica regăsire
debarcaţi şi venerînd Promisiunea

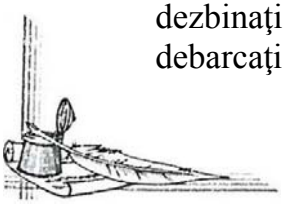

înnebunind ca să nu aflăm
ornice din primordii
...şi adorând simulacre
ni s-a redat ucigaşa putere
să nu se repete eroarea
o, la lumina stelelor
te laşi devorat de ceea ce adori
cu insuportabilă foamea
reciproc energofagă
Muriel, (îmi amintesc venirea şi despărţirea)
Acolo, la ţărm, autoaprinderea Ta
Quetzaltcatl
şi lumina acelui plâns inuman
sfărâmatele-ţi inscripţii ale splendorii
din care îşi plăsmuiră limbajele...
radicalii vs aplatizaţii
frica animalică
Ţipeniile Remanenţele plăsmuirii
Tele- patologice
zbârlind blana fricii de unul- singur
delirul celor orbi care văd
şi al celor care văd orbecăind (...)
Cu licuricii în palme
Fosfor cu vierme propriu
Scânteile lui Iov
şi absurdul condiţiei.
Neconsolat vreodată
Încă port sceptrul e obsidian
Securea care ţi-a despicat ţeasta

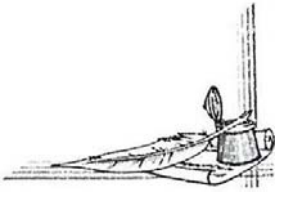

Acolo şi săgeata cu care am scris
Inversînd urmele brusc întrerupte
pe omătul celeilalte memorii (...)”

Elegia a patra - de la Zeicani

Îmi amintesc ceea ce nu ştiam că ştiam
Desecretizările voastre obsesionale
Idealul nostalgic al unificării prin carne
Apocrifele cărţile de permafrost granit şi marmură
Înafara bisericilor, omphalosul schismei, migraţia
Eboşelor artefactele mumiile lor pe kant
Decodarea prin dezvăţare şi reîntemeiere
Morbiditatea marilor genii bolnave, Muriel,
Deviaţionismul carcere abataje pe umeri
Scrâşnetul de roţi dinţate al microcosmului
Uraniul stronţiul 90 filigranele zeilor orbi
Îmi amintesc ceea ce uitasem că ştiu
Desfrunzirea dezfolierea orele astrale
Resorbite de iuţeala-ntunericului Adaosul la viteza
luminii Cogito ergo sumum duratele circulare
Spirala constelaţiei Drako, în cochilii, vrejuri şi
Turbionii vortexului sky traps
Gelozia dintre suflet şi spirit
În acest fratricid care face dinamica lumii.

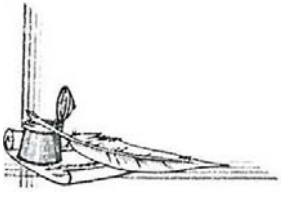

A cincea elegie

Jurăminte pe sfintele cărţi
Desfrunziri ale orbirii
Lucraţi în orb
Ţinta cap-de- om
Unde eşti, unde ne eşti
Sine-al lumii sfărmat?

Scriu, încă scriu, Muriel,
Gând auzit suspinând
Şi strigat
Ca şi cum tot ce este
A fost
s-a deja -întâmplat.

A şasea elegie

„ ... şi când pomul rod va da
fă că-i cadă carnea grea
cum cădea-va după cântec
mâna mea” (Cezar Ivănescu)

Bunăvestire vouă, cântec al meu
nealmeu!
Înfruptaţi-vă
Melodiască-se moartea-mi
Cu efect întârziat
Ca beutura din care nu îmi mai sorb
Hermeneutica-mi s-o am de singur.

Disimulate în numere nume
Cifre cu spini şi ghiare

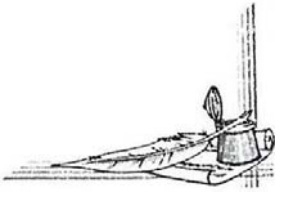

Dezaripate pe umerii crucii
Resimt durerea fantomă
A organului gemelar amputat
Rebeliunea care a fost
Ţipătul operei abandonate sieşi
Bătrâna lumină care nu ştie muri.
Pururi- fecioria de sine gravidă
Muriel, Muriel...

Cine sunt eu dacă mi-ai opturat
Transcedentala-ţi însingurare
Lacteele de galaxii, sperma-ţi sfântă?
Ochi deschis înăuntru-i
Zăvorât în vitralii?

Ia-ţi înapoi jucăriile, îngheţatul aur
Filigranele holospaţiului mic -
Neuronii interconectaţi
Ai cenzurii celei cu spaimă de clone!

Încotro şi de ce zburate grădinile
Semanticii Tale
Splendoare valpurgică !

(Revăzui pădurea celestă
Şi atent privindu-mă poiana
Inorogului geamăn).

Eu cel multiplu dacă
Sunt pretutindeni acolo
Unde gândul mă-ntoarce!

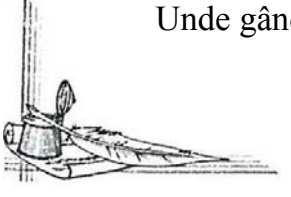

Ca şi cum am mai fost
Şi-am uitat.
Strigătul meu, Muriel, iată,
Taie fulgerînd din senin
Remanenţa legământului:
- Retrage-ţi sămânţa!

Retro, genituri ale nopţii gravide
De plăsmuiri ce-şi devoră structurile:
Saurienii, zborul lor smuls şi altoiurile
Mieii zburdînd pe mormintele
Tuturor sanctuarelor sparte
Eriniile gorgonele
Miliardimea de zei canibali
Din satrapii şi din Navele voastre
Criogenice!

Departe de mine sinele vostru impar!

O, dintotdeauna fricile foamea şi ura
Jocurile murdare păducheria din dogme
şi a doctrinelor, Muriel

jucăuşii zei ai familiei noastre
Aorta celestis
ramificând meandrele gnozelor
dezbinaţi întru morganica regăsire
debarcaţi şi venerînd Promisiunea
înnebunind ca să nu aflăm
ornice din primordii
inversînd azimutul din chakre

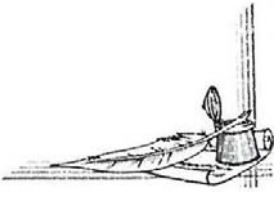

adorând simulacre
ni s-a redat ucigaşa putere
să nu se repete eroarea

o, la lumina stelelor, Muriel
mă las devorat de ceea ce adulez
cu insuportabilă foamea cunoaşterii

(îmi amintesc venirea şi despărţirea)
Acolo, la ţărm, autoaprinderea Ta
Quetzalcoatl
şi lumina acelui plâns inuman
sfărâmatele-ţi inscripţii ale splendorii
din care îşi plăsmuiră limbajele...

Se repetă memoria estompînd nadirul
Originii, Muriel,
infinitezimalul procent de uraniu
ce ne determină

radicalii vs aplatizaţii
frica animalică
zbârlind blana fricii de dumnezeu

delirul celor orbi care văd
şi al celor care văd orbecăind

(sentimentele poliedrice)
Şi preaplinul rostogolindu-ne
Sângele în iluminările traumei
A se adeveri vindecarea
În secţiunea de aur ?

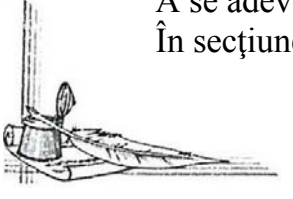

popoare fractalice, Muriel,
ale soarelui şi gemene,
sublunare – Tu îmi faci aşternutul
în mătasea aspră a subcuantelor
tu mă renegi şi îţi cultivi gelozia
în chiar renaşterea ta ca stigmat

antropozeu al terorii
să mă înfrupt din ceea ce organicul nu
mai primeşte, Muriel,
cu femeia în căutarea-i tragică
a orgasmului ei pierdut -
precum păstrăvii-curcubeu
sinucigaşi la cascadele
unui cuib din amonte
de stele...

Între două glaciaţiuni
Sfărmături de gheţari şi paradisuri
În care mai troznesc mădularele
Giganţilor şi teroarea mutaţiei,
O, sora mea, Muriel.

2.
Cu licuricii în palme
Fosfor cu vierme propriu
Scânteile lui Iov
şi absurdul condiţiei.
Neconsolat vreodată, Muriel,
Încă port sceptrul e obsidian

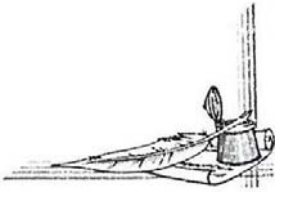

Securea care ţi-a despicat ţeasta
Acolo şi săgeata cu care am scris
Inversînd urmele brusc întrerupte
pe omătul celeilalte memorii.

3.
Nu mă voi împăca nevermore, Muriel!
Cu moartea şi acel timp al ei
Altoiul teluric îngreunîndu- ne
Vremelnic dată signatura
Creaţiei.

4.
Ceilalţi îl maimuţăresc pe genetician
Muriel,
Cei mulţi îşi năpărlesc ca vulturii
Ghiarele şi pliscul.
Ţi se-nchină cu spaimele lor
În mausoleele imitând
Rampele de lansare
Şi râd stelele resorbite
De legile spaţiului.

5.
Cine pe cine alungă, Muriel?
Cine pe cine cunoaşte
Cine pe cine uită,
A te adeveri prin absenţă?
Megalitic constrâns
Într-o lacrimă:

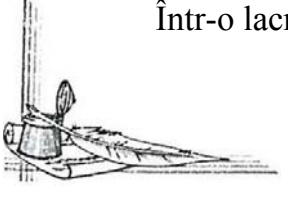

Recheamă-ţi din istorie
Preoţimea nebună!
Nu mai veni!
Tu, care nu ai plecat
Niciodată.

(La Meria şi la Lunca Cernii
Copilul acela aşteptînd bucuria
Ţopâind într-o umbră de vultur
Ştia! Şi femeia - glandă glazurînd
Fructele, ouăle şi zaibărul sângeros
Ştiau ce ale mele cuvinte
Nu mai pot orgasmic să melodieze).

Retro, genituri ale nopţii gravide
De plăsmuiri ce-şi devoră structurile:
Saurienii, zborul lor smuls şi altoiurile
Mieii zburdînd pe mormintele
Tuturor sanctuarelor sparte
Eriniile gorgonele
Miliardimea de zei canibali
Din satrapii şi din Navele voastre
Criogenice !

Departe de mine sinele vostru impar!

Eu – cel – multiplu
Sunt pretutindeni acolo
Unde gândul mă-ntoarce.
Strigătul meu, iată,
Taie fulgerînd din senin

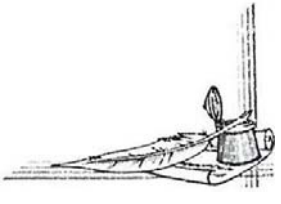

Remanenţa legământului:
Retrage-ţi sămânţa !

Duşmănite-ţi sunt Horele
Degenerate-ţi sunt moirele - morile.
Plânge tatăl pe Fiul.

Nu mai veni, Muriel!
Tu, care nu ai plecat
Niciodată.
Bunăvestire vouă, cântec al meu!
Înfruptaţi-vă
Melodiască-se moartea-mi
Cu efect întârziat
Ca beutura din care nu îmi mai sorb
Hermeneutica-mi s-o am ca azima
Nemai prădată prin dăruire:
Dimpreună - singur.

Elegia a şaptea

Nu timpul ne precipită, Muriel,
ci moartea, Ea devorîndu-l pe El
Insecta călugăriţa, teroarea
lui Shopenhauer, remember.
Furnicile, ca nişte neuroni,
ca nişte electroni, ca nişte cuvinte...

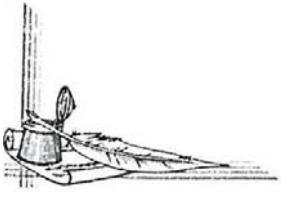

A opta, neterminata

Amazonia a fost în zadar reciclată
În sălbăticie dusă şi captivă-n plantaţii
În guşa păsării, sub nourii mincinoşi
În zadar strămutat smochinul ucigaş
Şi în zadar rodia cea mustind de numărul
Cel îngreunat, al dorinţei.
O, Rimbaud, frate-al meu zvântură lume!
Sterpe sunt paradigmele secate
Oxidările reci şi deopotrivă
Cascadele de piatră ponce
Ale antinomiilor.
Niciun poet nu s-a smuls din spleenul
Cel de sine flămând, al cunoaşterii:
Ca să pot suporta
Nedevorat de cei dragi
Luaţi-mi, luaţi-mi cuvintele !
În limba care m-a înnăscut
Cu toate izvoarele intacte
Aştept liber îngheţul deodată:
Piară-mi, odată cu propria-mi moarte
Învinuirea din îngerimea cea dinaintea
Incestului sacru, celest
Vinovată!
Nu mă mai tem de cuvinte
Ci de semnificaţia lor.
Cât fi-va să fie din logos tăiat
Dualitatea fiindului

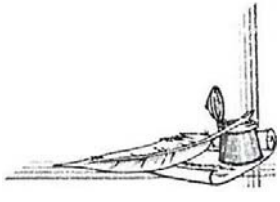

Altoiul din fulger harponul
Ce ară mormintele
Luaţi-mi,
luaţi-mi cuvintele!

A noua elegie

Azi, în Acum-ul ubicuu al poesiei
ca atunci seminţei fulgerat
Pe-ntinsele ape
Cuget zburat sub parapante
Pe muntele Uroi amuţit în Estimp
Cum atunci sub vulturul tău Etana

Citesc cuibul de pene albe şi sânge
Unde ca-n palma inimii mele
s-a hrănit săgetând uliul carpatic

citesc rotundul mormânt al
guguştiucilor
ucişi de grindina furiei tale
geomagnetice
de ghematria hermeneiei tale
precum în metatext
aşa şi în subtext.

Aici ca atunci enuma eliş
Ca atunci când ai zguduit luna
Acolo, pe muntele Harmon

Ca atunci în spaţiul curbat

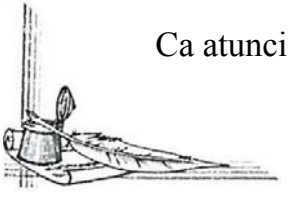

Al cunoaşterii de sine.

Ca atunci povestitul absurd
Într-o gară mică
Când trenul mărfar cu vite la export
Înspre Kiev
Fetiţa a fost spulberată
Şi s-a prăbuşit Teiul cel Mare
Din spatele micului cimitir
Numit „Abatorul lui Iahveh”.

Aici, ca şi cum murit-am
Unde cineva a mai murit cândva
Cântîndu- pe Domnul
Sub centura de iridium
a meridianului frunţii.

Eu însumi cuib de pene şi sânge
Sub uliul Acvilon care scrutează
Scanând saltul rotund al iepurelui
Angora
Eu însumi mic sanctuar de guguştiuci
din Antalia
ucişi de grindina furiei tale
ilogice, asimetrice, tipic- atipice,
melodiindu-mi murirea
să nu aud cum mor
de din afara
Cuvântului.
Şi printre grilaje corinthice

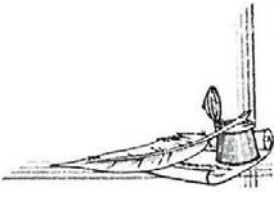

Semnificaţia, iedera care le sprijină
Nu departe de locul numit
Abatorul lui Jahveh
O, Ea, tu Eli!
Nedorit veşnic de orfanele- arcane
Din treimea de zeu
Ce pe sine se caută, în hohote.

Foc preluat de la foc
Sfere în sus rostogolindu-se
Stările de colind în nebunia
Insuportabilei arşiţe.

Postludiu – *Colind laic*

Din demult Fiind
Din Stră-Bun Colind
Ardem devenind
Curgem rămurind
Logos Fiinţă- Gând

Dor adeverind
Rodul rodnicind
Harul hărnicind
Şi inseminând

Horele orele
Fiicele spicele
Fiii ciorchini
Zborul Luminii
Celestei, - Grădinii,

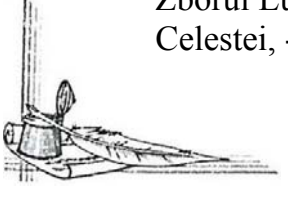

Din-sus de Erinii
Din sus de Gorgone

La Tronuri - Splendori
Copiii din Flori
Ai Empatiei divine
Aina Daina den Lumine
Aina Daina Adonai
Din jar de Rai.

Postludium şi preludium:

Suntem în anul 2012… Ce va fi…?

- fragment -

Motto: credem prin aceea că am aflat…

21 decembrie 2012 reprezintă data la care Pământul, Soarele şi Centrul Galaxiei noastre sunt perfect aliniate. În prezent, se pare că atât Vaticanul - care este deja zguduit de imense scandaluri şi acţiuni de audit din partea Poliţiei şi celorlalte instituţii abilitate în acest sens - cât şi lumea ştiinţifică încep să realizeze importanţa ştiinţei şi a cunoaşterii străvechi mayaşe. În acest scop, se fac deja aranjamentele necesare pentru cea mai mare transmisie mondială prin mass-media, care va fi realizată de Consiliul Mayaş al Înţelepţilor. Aceasta se va petrece la data de 21 decembrie 2012 şi va întruni o audienţă de aproximativ 2,5 miliarde de oameni, deci mai mult de o treime din populaţia Pământului. Atunci când Vaticanul a aflat că înţelepţii mayaşi vor intra în posesia celei mai importante cărţi a ştiinţei lor, care era considerată demult distrusă sau definitiv pierdută, carte despre care se ştie că poate lămuri toate aspectele profetice în legătură cu marea ascensiune a omenirii ce urmează să aibă loc peste foarte puţin timp, Papa şi cardinalii săi de la Vatican au făcut presiuni enorme asupra guvernului mexican, pentru ca înţelepţii din Consiliul mayaş să nu aibă acces la această carte fundamentală a propriei lor tradiţii. Ca urmare, guvernul mexican a dat o lege care interzice Consiliului Director al mayaşilor să realizeze ceremonii în templele de pe teritoriul Mexicului, la data de 21 decembrie 2012. Revenind la aspectele practice ce pot avea loc în momentul ascensiunii, ne putem aştepta, aşa după cum am arătat, ca timp de aproximativ trei zile şi jumătate în preajma

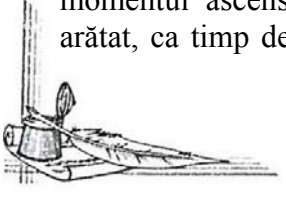

lui 21 decembrie 2012, câmpul magnetic terestru să devină nul. Procesul de realizare a translaţiei în frecvenţa de vibraţie a celei de a patra dimensiuni (4D) - care de obicei este corelat cu schimbarea polilor magnetici - începe cu aproximativ şase ore înainte de acest eveniment.

Translaţia conştiinţei individuale la noua frecvenţă de vibraţie poate să aibă loc fie înainte, fie după realizarea schimbării polilor magnetici. De obicei, cele două procese (al translaţiei conştiinţei şi al schimbării polilor magnetici) se petrec simultan. Cele cinci sau şase ore înainte de translaţia dimensională vor fi caracterizate de anumite fenomene vizuale foarte speciale, deoarece atunci va avea loc suprapunerea pentru o scurtă perioadă de timp a dimensiunii fizice (3D) cu a patra dimensiune (4D). Conştiinţa noastră fizică (3D) va începe să se "disipe" tot mai mult, translatând astfel în cea de a patra dimensiune (4D). Materialele sintetice (care nu există în mod natural pe Pământ) vor începe să dispară într-un mod care la început ni se va părea uluitor, în funcţie de materia din care sunt alcătuite. Totuşi, trebuie să precizăm faptul că ele nu vor dispărea toate deodată. Atunci când structura energetică a conştiinţei planului fizic (3D) începe să dispară (simultan cu colapsul câmpului magnetic terestru), obiectele care sunt realizate din materiale sintetice vor începe şi ele să dispară gradat în aceeaşi perioadă de timp.

Schimbarea polilor, a reţelei energetice a Pamantului şi colapsul câmpului magnetic terestru s-au petrecut ciclic de-a lungul istoriei planetei; aceasta este explicaţia (pe lângă cea a degradării în timp) pentru care arheologii nu au putut găsi obiecte manufacturate de vechile civilizaţii (unele dintre ele cu mult mai avansate decât cea din prezent), ci doar obiecte din piatră, lemn ori din aliaje de metale obişnuite.

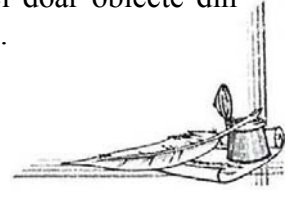

Straniile fenomene care vor avea loc odata cu momentul ascensiunii in 4D ar putea să-i facă pe mulţi să intre în panică, deoarece ei nu ar înţelege de fapt ce se petrece în acele momente. În realitate, acesta este un proces natural, chiar ştiinţific am putea spune, care se petrece după nişte legi bine stabilite. Sugestia noastră este ca în timpul tranziţiei să urmărim să fim într-un loc în natură şi nu în interiorul unei structuri artificiale. Printre altele, acesta este unul dintre motivele pentru care civilizaţiile antice şi cele extraterestre au construit edificii extraordinare din materiale naturale (îndeosebi din piatră), ce au rămas astfel nealterate chiar şi după trecerea unui întreg ciclu precesional.

Simultan cu dispariţia gradată a unor obiecte din dimensiunea fizică (3D) vom observa apariţia gradată a unor obiecte din a patra dimensiune (4D). Astfel, atunci vom vedea anumite obiecte care par să nu se integreze (mai ales din punctul de vedere al culorii) în dimensiunea fizică (3D) cu care eram obişnuiţi.

Acele obiecte pot să producă un impact puternic în mintea majorităţii fiinţelor umane, care nu este pregătită să înţeleagă astfel de fenomene ce sunt totuşi fireşti şi chiar naturale în acele condiţii.

Pentru cei care nu se vor simţi atunci suficient de pregătiţi să înţeleagă ce se petrece de fapt în jurul lor, sfatul nostru este acela de a rămâne calmi, focalizaţi şi de a nu privi sau atinge obiectele din 4D care vor începe să apară în jurul lor, deoarece într-un astfel de caz trecerea în dimensiunea 4D se va face destul de repede, aproape brusc.Pentru a putea suporta acel proces de tranziţie foarte rapidă, fiinţa trebuie să fie bine pregătită şi cu o structură fizică şi subtilă suficient de pură. Totuşi, dacă starea generală a fiinţei umane respective va fi în

acele momente calmă şi centrată, ea va putea privi un timp la obiectele ce apar din 4D, însă nu pentru mult timp, deoarece pentru cei care nu sunt obişnuiţi cu astfel de manifestări energetice ale realităţilor superioare, efectul poate fi chiar hipnotic.

Îndată ce se va intra în perioada de "resetare" a câmpului magnetic al planetei (cu alte cuvinte, atunci când se va realiza colapsul total al câmpului magnetic terestru), este posibil ca spaţiul înconjurător să devină întunecat şi chiar complet obscur, iar dimensiunea fizică (3D) să fie pentru totdeauna transcensă. Ce se va petrece atunci cu cei mai mulţi oameni care se vor afla pe suprafaţa planetei noastre? Cel mai probabil, ei vor adormi şi vor continua să doarmă pe parcursul întregii perioade, adică 3-4 zile. Dacă fiinţa reuşeşte totuşi să se menţină trează în acel interval de timp, ea va trebui să fie conştientă că tot ceea ce va gândi în acele momente, se va realiza. Trebuie să înţelegem că ceea ce se va petrece efectiv atunci reprezintă un fel de "naştere" a noastră în cea de a patra dimensiune (4D); procesul este natural şi are loc aproape automat, însă frica poate să constituie un obstacol major pentru majoritatea fiinţelor umane din 3D, care nu au încă nivelul suficient de înţelegere a acelei realităţi (4D).

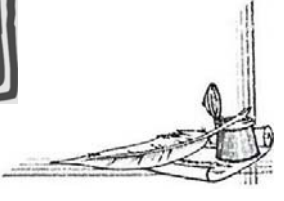

Cuprins

I.

Uni-versuri / 3
Starea poesis / 4
Mantră la Sarmizegetusa Regia / 4
Tel Amarna / 5
Enuma Eliş / 6
Lux Ferris (Purtătorul de lumină) / 7
La poarta stelară sau partedin / 8

II.

Mitopoema la Tărtăria / 9
Mantra gropii cu şerpi / 10
Dicteu / 10
Fiii Luminii / 11

III.

Elegia întâia / 12
A doua elegie – ArheoFiindul / 15
A treia elegie / 16
Elegia a patra – de la Zeicani / 18
A cincea elegie / 19
A şasea elegie / 19
Elegia a şaptea / 26
A opta, neterminata / 27
A noua elegie / 28
Postludiu – *Colind laic* / 30
Suntem în anul 2012… Ce va fi…? / 31
Cuprins / 36

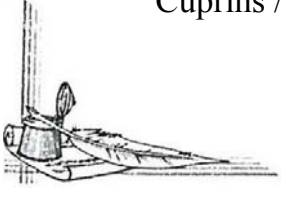

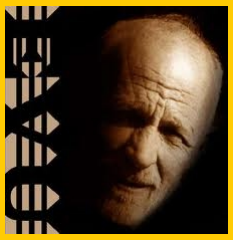

Eugen EVU - n. 10 septembrie 1944

Piramida sonoră - *lucrare de Alex PODEA*
Zeicani - Hunedoara